

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
ahová az előfizetések és a
lapszétküldésére vonatkozó
felhívások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
ahová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl

Tengeri kigyó.

Pécs, 1899. május 19.

A pártközi egyezmény összes megá-
lapodásai eddig lelkiismeretesen be lettek
tartva; a sorrendben most következik az
utolsó és legfontosabb pont, az Ausztriával
való közgazdasági viszonyoknak 1903, eset-
leg 1904. végéig terjedő rendezésére vo-
natkozó javaslat tárgyalása, a melylyel
összefügg a bankügyre, valutára, fogyasz-
tási adókra vonatkozó törvényjavaslat, még
pedig olyképp, hogy a fogyasztási adókra vo-
natkozó javaslatok még a termelési idény kez-
dete előtt törvényerőre emelhetők legyenek.

Hogy ez az utolsó pont betartható
legyen, az immár legalább is kétségessé
vált, mert a magyar parlament pártjai,
mikor ezt az egyezményt egymással meg-
kötötték, nem számoltak azzal, hogy ebbe
a dologba az osztrákoknak is beleszólásuk
van s az osztrák kormány föl is használta
a magyar parlament békéjét arra, hogy a
kiegyezési ügy végleges rendezése elé ismét
ujabb akadályokat gördítsen.

Persze, ha a törvényben biztosított
önrendelkezési jogunk nem volna csupa
szemfényvesztés, akkor könnyű lenne az
ujabb osztrák akadékoskodásra adandó vá-
laszunk. A magyar kormány annak idején
a kiegyezési kérdések egész komplexumára
nézve végleg megállapodott az osztrák kor-
mánnyal. Ebben a magyar parlament nem

akarja dezavualni volt kormányát, hanem
elfogadja egész terjedelmükben azokat a
megállapodásokat.

Törvény értelmében természetesen en-
nek csak úgy lenne foganatja, ha az osz-
trák parlament is hasonlótt eselekednék.
Tekintettel azonban a züllött osztrák par-
lamenti viszonyokra, a magyar parlament
eltekint a törvény követelményétől s kész
a kiegyezési megállapodásokat egyoldaluan
is törvénybe iktatni, ha osztrák részről
ugyanazok császári rendelettel oktroyáltat-
nak, de csak addig, a meddig az okvetet-
lenül szükségesnek mutatkozik, 1903-ig
vagy 1904-ig, a meddig t. i. az osztrák
parlamenti viszonyok rendes kerékvágásba
juthatnak, ha erre egyáltalán képesek s
a külfölddel kötött kereskedelmi szerződés-
ek is lejárnak.

Magyarország már ez ajánlatával is
tovább ment, mint a mennyire a törvény
kötelezi, joggal állithatja tehát föl a kér-
dést olyképpen, hogy vagy elfogadja az
osztrák kormány ez ajánlatunkat úgy amint
az téve van, vagy konstatáljuk, hogy nincs
kiegyezés, sem alkotmányos, sem császár-
paragrafusos viszonyossággal, tehát érvé-
nyesül magától a hatvanhetes törvénynek
az a rendelkezése, hogy megegyezés nem
sikerülte esetén a két állam gazdaságilag
különválk s berendezkedik mindegyik kü-
lön vámterületen.

Ezt az egyszerű, törvényes és logikus

választ azonban nem adhatjuk meg, mert
törvénybe iktatott önrendelkezési jogunk
csupán holt betű, a melyet csak a magunk
elámitására irtunk bele törvénykönyvünkbe,
de a melyről már a hatvanhetes kiegyezés
létesítői is tudták, hogy életre kelni a
saját erejéből nem fog soha. Azt a törvé-
nyes önrendelkezési jogunkat, amely föl-
jogosít minket külön vámterületen, önálló
gazdaságot folytatni, csak addig respek-
tálják, míg azt igénybe venni nem akarjuk,
míg azzal ámitjuk önmagunkat és a vilá-
got, hogy mi vagyunk azok, akik a közös
gazdálkodás áldásait élvezni akarjuk az
idők végtelenségéig s a gazdasági önálló-
ságot magunkra nézve nemzeti szerencsét-
lenségnek tartjuk.

Mihelyt azonban leteszünk a róka po-
litikájáról s a szöllőt nem hirdetjük sa-
vanyunak, hanem kinyújtjuk utána a kezün-
ket, akkor rögtön előlép rejtekéből az addig
láthatatlan pásztor s erőszakkal is elhaj-
szol a részünkre biztosított gyümölcstől.
A gazdasági különválást, bármennyire biz-
tosítsa is a törvény ehhez való jogunkat,
Bécsben egyszerűen kizárják a számba-
vehető eshetőségek sorából s így akkor, a
mikor az osztrák kormány újabb követel-
ésekkel ismét föltámasztja az immár négy
éven át vergődő tengeri kigyóját a kiegye-
zési alkudozásoknak, nem üthetjük agyon
ezt a csodaszörnyeteget a fönti egyszerű,
törvényes és logikus válaszszal, hanem

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Mese a tölgyről és a borostyánról.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Tarcsy Ákos nem volt szép férfi és
mégis bolondultak utána az asszonyok. Ő rajta
bebizonyult, hogy az asszonyok a férfiaknál
nem a szép arcot nézik. Nekik a férfi tetszik,
az erős, a bátor férfi. És Tarcsy Ákos ilyen
volt. Nagy, szálás, vállas férfi. Szürkés sze-
meiben pedig mindig valami erős, bolondító
szenvedély lobogott. Talán ez a szenvedélyes,
mely tüzü szempár ragadta úgy magával az
asszonyokat.

Pedig Tarcsy ugyancsak nem törte ma-
gát az asszonyok után. Sokkal büszkébb volt,
semhogy ő valakinek a szerelmét koldulja. Ő
neki úgy hullott az ölébe a sok szép asszony,
mint az érett gyümölcs. De sokáig nem akadt
egy se, ki hosszabb időre magához tudta volna
láncolni ezt a szenvedélyes, szinte erőszakos
embert.

Egyszer aztán mégis akadt egy, a ki
magával ragadta a büszke férfi szenvedélyes
lelkét. És ez az egy nem volt valami bódítóan
szép, kacér asszony.

Egy gyenge, törekeny, szinte leheletszerű
teremtés volt. Tibor Ilkának hívták a leányt.
Olyan nagy, kékszemű leány volt, kinek min-

den mozdulata olyan félnék és szinte esetlen
volt.

Valami multság alatt találkozott Tarcsy
először ezzel a leánnyal.

Tibor Ilka mulatott, táncolt, Tarcsy meg
ott állt a terem közepén s onnan bámulta a
táncoló párokat. Ő maga nem táncolt. Valami
nagy, nyomasztó fáradtságot érzett a lelkében,
— unatkozott.

Már távozni akart, mikor egyszerre oda
tévedt a tekintete Tibor Ilka könnyű, lányos
alakjára. A leány tekintete éppen ott pihent
Tarcsy idegzetes, férfias termetén. Észrevette,
hogy Tarcsy őt nézi. Egyszerre elkapta tekintetét s fehér arcát lángoló pir futotta be.

Tarcsy észrevette az áruló pirosságot és
csak nézte tovább azt a baba leányt. Tán ő
maga sem tudta, mi tartja úgy fogva a lelkét,
csak azt érezte, hogy valami erős, szenvedély-
es vágyódás fogja el egész valóját.

Nem emlékezett rá, hogy valaki ennyire
magával ragadta volna egész lelkét. Szinte
restelte magát, hogy ennyire neki feledkezett
ennek a leánynak.

— Eh, ostobaság! — mormogta magá-
ban s menni akart, de észrevette, hogy egy
fiatal ember táncra kéri Tibor Ilkát.

Tarcsy Ákos érezte, mint tódul minden vére
az agyára. Oda akart rohanni ahhoz az em-
berhez, hogy kitépje kezéből azt a gyenge,
törekeny leányt. De aztán mintha mást gon-
golt volna.

Ott maradt helyén, csak a szemével ki-
sérte folyton azt a leányt. Leste minden
mozdulatát s szinte megkönnyebbült a lelke,
mikor a leány újra visszaült helyére.

Tibor Ilka is észrevette, hogy Tarcsy
figyelemmel kíséri. Ábrándos, léányos lelké-
nek szinte hizelgett az a gondolat, hogy ez a
nagy, erős ember csak őreá figyel. Félnéken,
szinte lopva odapillantott a férfi arcába. Te-
kintetük találkozott. És az a félnék, babaarcu
leány nem kerülte el tekintetét. Merészen,
szinte könyörögve tekintett a nagy termetű
férfi szeméibe.

Tarcsy Ákosnak a lelke közepébe nyi-
lallott ez a tekintet. Egy ideig csak nézett a
leány nagy, kék szeméibe, azután pedig las-
san, szinte gondolkozva megindult a leány
felé.

Tibor Ilka észrevette közeledtét. Gyenge
remegés futotta át testét s valami kéjes zsi-
badás fogta el arra a gondotatra, hogy tán
táncra kéri ez az ember.

Tarcsy Ákos meg odaállt a leány elé.
Ujra a régi ember volt. A büszke, parancsolni
szokott, ellenállhatatlan férfi.

— Tarcsy Ákos vagyok. Szabad kérnem
egy fordulóra.

A leány nem merte felemelni tekintetét.
Mint az alvajáró, úgy kelt fel. Engedte, hogy
a férfi átkarolja karcsu derekát s odahajoljon
közel hozzá.

Tarcsy meg vitte magával a leányt. Tüz-

arra vagyunk kényszerítve, hogy úgy állítsuk föl a kérdést, hogy az osztrákok vagy elfogadják ajánlatunkat amint téve volt, vagy ujabban iparkodunk egymást kapacitálni s hogy erre időnk legyen, ismét csak az eddigi állapot időleges fönntartásához, újabb provizorumhoz folyamodunk.

Hogy az osztrák kormány ennek tudatában s ennek az eredménynek az előérésére támasztotta föl ismét az alkudozások tengeri kigyóját, az minden félhivatalos cáfolat dacára is kétségtelennek látszik, mert az eddigi állapot fönntartása csak az osztrákoknak kedvez, hisz ez csak a fogyasztási adók révén évi 3—4 millióval károsítja Magyarországot. De hogy az osztrák kormány csak a magyar kiegyezési törvény meghozatalát akarja megakadályozni, kitűnik abból, hogy tegnap a magyar képviselőház ülésait elnapolták június 2-ig a nélkül, hogy Széll Kálmán a további ülésekre nézve napirendet indítványozhatott volna; pedig a pártközi egyezmény értelmében más, mint a kiegyezési javaslatok tárgyalása nem következhetik. Ha tehát Széll Kálmán biztos lett volna benne, hogy az osztrák kormány ez elé nem gördithet akadályokat sikerrel, akkor bizonyára már tegnap indítványozta volna, hogy a szünet utánra a kiegyezés tűzesség napirendre.

S nekünk tűrnünk kell ezt a komédiát, a mit űznek legszentebb jogainkkal, legéletbevágóbb érdekeinkkel, mert egy törvényen kívül álló hatalom tiltakozik törvényben gyökerező jogunk érvényesítése ellen, tiltakozik pedig olyan címen, a mely már magában véve flagrans megsértését képezi a magyar államjognak.

A monarchia nagyhatalmi állását állítják oda tilalomfának a gazdasági különválás elé s ezzel elismerik, hogy a nemzetközi viszonylatokban Magyarországnak törvényben biztosított önálló államiségét erőszakkal elnyomni iparkodnak, azt beleolvasztják az egységes monarchiába, a mely-

zel, szenvedélylyel táncolt. Erős karjaival magához ölelte a leányt. Érezte a leány karjának kábító, mámoros illatát s ez az illat belopta magát a szívébe. Talán ez az illat tette egy kissé ábrándossá, szentimentálissá.

Odavitte a leányt a cigány elé s odakurjongatott a cigánynak. Az már ismerte Tarcsyt. Belekezdett valami észtesztő, bolondító nótába.

Tarcsy meg úgy táncolt a cigány előtt. Magával ragadta a leányt, kinek lelkét elfogta valami kábító mámor s tán azt szerette volna, ha sohasem kellene elválni ettől az embertől.

Sokáig táncoltak. Arcuk kipirult s egész valójuk remegett a mámortól.

Végre abbahagyták. Tarcsy helyére vezette a leányt. Mikor Tibor Ilka leült, Tarcsy egy ideig ott állt előtte. Valamit szeretett volna neki mondani de azután mégis meg gondolta magát. Meghajtotta magát s szó nélkül távozott.

A leány hosszan nézett utána. Csak mikor azt látta, hogy Tarcsy távozik a teremből, akkor fogta el lelkét valami csendes szomorúság. Ugy érezte, mintha valamit ellopott volna tőle, valamit, ami neki, a gyenge, félnék leánynak erőt, szenvedélyt kölcsönzött.

Tarcsy az étterembe ment. Szünóra következett. A cigány is az étterembe huzódott. Tarcsy oda rendelte maga mellé és mulatni kezdett.

Ismerősei megszokták, hogy Tarcsy mindig hangosan, szinte duhajkodva mulasson. És

nek Magyarország csak olyan kiegészítő részét képezi, mint Tirol vagy Bukovina.

Ha Magyarország állami önállósága nem pusztán szemfényvesztő játék; ha élő államjogi valóság az, hogy a Habsburgok jogára alatt önálló organizmussal bíró két külön állam él: akkor a külföldhöz való vonatkozásainkon, tehát nagyhatalmi állásunkon sem változtathat egy jottányit sem az a körülmény, hogy a két állam külön vámterületet képez. De hát az a valóság, hogy kifelé csak az összbirodalmat mutogatják Bécsből s irtóznak ezt a külön vámterülettel meghazudtolni.

A „Pécsvidéki Tanítónők Egyesületének” közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. május 19.

A »pécsvidéki tanítónők« egyesülete f. hó 18-án délután 5 órakor tartotta rendes évi közgyűlését, melyet *Wiesner* Rajmárné elnöknő urnő távollétében *Futima* Sarolta alelnöknő nyitott meg, meleg hangon szóló szép üdvözlő beszédben, melylyel az egyesület valóban nemes célját ismertette. Majd felkéri a II-od jegyzőt az évi jelentés felolvasására.

Éhnn Emilia II-od jegyző mielőtt az egyesület évi működéséről szólna, rövid visszajelentést tart a lefolyt 3 évről, valamint az egyesület első, letelt időszakára. — Elmondja annak fejlődését, izmosodását; eddig megtartott és az új időszakban is hiven követendő munkaprogramját, főtörekvéseit, elveit, jellemzi beleletét s a tagokat egy jelszó követésére kéri, mely így szól:

Cselekvő erő, élő lélek, meleg szív! — Felolvassa az 1898. évi november hó 5-én tartott közgyűlés jegyzőkönyvét s azután beszámol az egyesület kifejtett tevékenységéről, mely szerint az egyesület 2 választmányi, s egy rendkívüli közgyűlést tartott; a folyó ügyek 7 értekezleten intéztettek el.

Az egyesületi tagok résztvettek egy Abaligetire rendezett tanulmányos kiránduláson.

A pártoló tagok számára 4 felolvasás, szavazat, ének és zeneszámokból álló előadás

most csendes, szinte egy kissé szentimentális volt. A cigány odahajolt hozzá, ő meg csak engedte, hogy odahuzza a fülébe. Még csak nem is danolt hozzá.

Csak mikor Tibor Ilka lépett az étterembe, akkor danolt el egy szép, szomorú notát az ő behizelgő, érces hangján.

A Tibor leány meg szinte áhitattal hallgatta. Ugy megremegett az ő félnék lelkét ez az erős, szép hang. Ugy elhallgatta volna akár meddig. De Tarcsy elhallgatott. A cigányt is elküldte. Egy ideig ott ült a helyén. Olyan zűrzavaros gondolatok kóvályogtak agyában.

Egyszer csak fölkel. Egyenesen odament Tiborékhoz. Odaült a leány mellé s minden bevezetés nélkül kezdett beszélni:

— Ilka, — bocsánat, hogy így szólitom, — engem úgy ismernek, mint erős, szenvedélyes férfit. Lehet, hogy az vagyok. Nem igen tudok uralkodni érzelmeimen. Most pedig viharos érzelmek tartják fogva a lelkemet. Nem tudom, mi van velem, csak azt érzem, hogy rabja lettem magának. Ne vegye rossz néven ezt a gyors, tán váratlan vallomást. De én már csak ilyen vagyok. Szeretem tudni a bizonyosat. Azért kérem, mondja meg őszintén, tudna-e engem szeretni, tudna-e az én feleségem lenni?

A leány kipirulva hallgatta a férfit. Gondolatai összezavarodtak s bár érezte, hogy ezt az embert tudná szeretni lelke egész erejével, nem mert határozott választ adni.

— Ne kérdezzen most Tarcsy ur. Na-

rendeztetett, melyek mindenkor szép látogatottságnak örvendtek.

Szakfelolvasás is tartatott. (A régi iskolatanítás főbb jellemvonásai. Dr. Nagy Benjamin.)

Az egyesületi könyvtár javára 1898. évi október 15-én kézimunkakiállítás rendeztetett, mely szép erkölcsi és anyagi sikert aratott. Tiszta jövedelme 263 frt 30 kr.

Az Erzsébet-szobor költségeihez, erejéhez képest, 50 koronával hozzájárult az egyesület s ez összeghez az egyesület elnöknője, *Wiesner* Rajmárné 50 koronát csatolt.

Végre a múlt év végén saját pénztára javára egy műkedvelői színelőadást rendezett, melynek sikerét a szíves közreműködők, művészes, sikerült ügyes alakításaikkal előre biztosították. Jövedelme tisztán 362 forint és 48 krajcár.

A »Hét« című szépirodalmi folyóiratra beszünttetett az előfizetés s helyette a »Nemzeti nőnevelés« című szaklap rendeltetett meg, e változtatással szaporítani óhajtván a szaklapok számát.

Majd özv. *Haksch* Ignácné a pénztári jelentést olvasta fel, melynek kimutatása szerint az egyesület jelenlegi tényleges vagyona 1061 frt 81 kr, mely a pécsi takarékpénztárban van elhelyezve, a többi pedig a pénztárban további rendelkezésre tartatik.

Pályazárkérés kitűzése következett ezután. Aközgyűlés elé megvitatás és választás céljából két kérdés adatott. Ebből általános meg-egyezéssel az első tüzetett ki pályázat gyanánt.

A pályázatra vonatkozó feltételeket és adnivalókat rövid idő múlva pályázati hirdetmény alakjában adjuk.

Ezek után a tisztikar megköszönvén a belé helyezett bizalmat, a tisztséget letette, — mire — megkezdődött a tisztújítás, mely titkos szavazás útján ejtetett meg.

A tisztújítás eredménye a következő: Közfelkiáltással egyhangulag *Wiesner* Rajmárné elnöknő.

Szavazással: *Futima* Sarolta alelnöknő, *Éhnn* Emilia I. jegyző, *Haksch* Emilia II. jegyző, özv. *Haksch* Ignácné pénztárosnő, *Leordinay* Gizella ellenőr, *Frankné* Erzsébet I. könyvtárnok, *Gonda* Mari II. könyvtárnok. *Választmány*. (Választmányi pártoló tagok:) *Aidinger* Jánosné, *Salamon* Józsefné, *Szuly* Jánosné, *Opris* Péterné, *Dischka* Gyözőné, *Reberics*

gyon váratlanul talált vallomása, Majd más-kor . . . talán holnap.

Tarcsy kiérezte a leány szavaiból a melegséget, de neki ez nem volt elég. Felébredt benne újra a szenvedélyes, akadályt nem ismerő férfi. Határozott, szinte parancsoló hangon szólt a leányhoz, tekintetét meg odaszögezte a leány halaványan piros arcára.

— Nem úgy ilka, egy percig sem várok. Én tudni akarom a valót. Aztán vagy az enyém lesz, vagy nem látjuk egymást többé az életben.

A leány elsápadt erre a szóra. Megremegett arra gondolatra, hogy elveszti ezt az embert. Lassan, szinte félve emelte föl tekintetét a férfi arcába. Aztán odanézett a szemébe, s mig tekintetében ott ült tiszta lelkének egész szerelme, lassan, szinte sugva szólt Tarcsyhoz:

— Ne menjen el Ákos, maradjon itt mellettem s ne is hagyjon el soha . . . soha.

Tarcsy nem áradozott erre a vallomásra, csak megcsókolta a leány kezét.

— Köszönöm ilka. Boldog vagyok s boldoggá akarom tenni magát is.

Határozott hangon mondta ezt a férfi. Azt hitte, hogy megtudja tartani ezt a fogadását. Pedig csalódott. Erőszakos, szenvedélyes lelke nem tudta megszokni azt az illatos, tiszta világot, a mit ez a törékeny, babaarcu leány teremtett neki.

Olyan volt mint a büszke tölgy, mely nyugodtan engedi, hogy a kis zöld borostyán

Imréné, Szemák Antalné, Majorossy Imréné, Schneider István, Kindl Józsefné. (Választmányi rendes tagok.) Gombárovics Kálmáné, Sasvári Béláné, Nyers Angyalka, Nehrebecky Ilona, Rumperti Róza, Löwy Anna, German Istvánné, Leordinay Dominika, Aronfy Ilona, Nendtvich Vilma. Schneider István felügyelő indítványozta ezután, hogy az egyesület, mely eddig »pécs-vidéki-tanítónők« címet viselt, módosítsa s helyesbitse oda a címet, hogy azt »pécs és vidéke-tanítónők« egyesülete címre változtassa, miután az első címben, a helybeli tanítónők nem foglalhatnak benne. Az indítvány általános helyesléssel el is fogadtatott.

Ugyancsak Schneider István felügyelő indítványozására elvileg kimondatik, hogy az egyesület az ország szívében megindult s az Eötvös-alap által életbe hívott nagyszabású mozgalom eszméjét pártolja s a »Tanítók Háza« létesítéséhez a helybeli tanító-egyesülettel egyetemben erejéhez képest hozzá fog járulni. Ezzel véget ért a látogatott közgyűlés, s a »Pécs-vidéki tanítónők egyesülete« újra megkezdte üdvös működését, a humanizmus és tanügy szolgálatában.

Lehűtött szerelem.

— A Tisza hullámai között. —

Pécs, 1899. május 19.

Tegnap lapunkban megirtuk, hogy Nárái Antal, volt pécsi kereskedő, Szegeden öngyilkossági szándékából a Tiszába ugrott, de kimentették.

A nem sikerült öngyilkossági esetről Szegedről tegnapelőtti kelettel a következőket írják:

Egy fiatal ember ma délelőtt öngyilkos szándékából a közuti hidról a Tiszába vetette magát. A neve: Nárái Antal, foglalkozására nézve kereskedő és Pécsről való. Ebben a rövid pár sorban azonban egy szerelmi tragédia magva van elrejtve, melynek szereplője az öngyilkos legényember.

Nárái Antal ugyanis szerelmes volt Sz. R-be, akinek meg is kérte a kezét, de nem nyerte el. A csalódott ember bubánatba esett s arra a gondolatra ébredt, mit keressen ő már e szomorú világon. Elhatározta, hogy véget vet ifju életének.

Tervét ma délelőtt 11 órakor hajtotta végre. A közuti hidra ment s ott a hid közepén állt a karfára. Azután a vízbe ugrott. Itt ver-

átkarolja törzsét. De azért nem hajol le hozzá. Csak erős, nagy vihar hajlítja meg, csak úgy ér le a kis borostyánhoz. Csak hogy nem ritkán ketté is törik a viharban. És a kis borostyán sirathatja a büszke tölgyet.

Ilyen volt Tarcsy Ákos szerelme is, csak hogy a kis borostyán hervadt le a tölgyről.

* * *

Tibor Ilka felesége lett Tarcsy Ákosnak. Éltek úgy, mint egy szerelmes pár csak élhet.

A fiatal asszony rajongva szerette férjét s boldog volt abban a tudatban, hogy ez az erős, nagy ember szereti és szeretni fogja mindig.

Azt jól gondolta, hogy Tarcsy szereti. Szokatlan volt a szenvedélyes embernek ez a könnyű, tiszta élet, mely csak illatból, boldogságból állt. Jó ideig fogva tartotta lelkét az a kicsi, lányos szoba, mely nevének otthona volt.

De jött idő, mikor Tarcsy Ákos érezni kezdte, hogy valami üresség támad a lelkében. Kezdte már bántani, hogy neje mindig becézgeti, kényeztet, mint valami gyermeket.

Itt-ott egy-egy elejtett célzás is fülébe jutott. Megmosolyogták, hogy ebből a szenvedélyes, büszke emberből milyen szelid, jámbor férj lett.

És ezek az ártatlan mosolyok lassan-lassan megzavarták lelkének egyensúlyát. Büszkesége, önérzete lett megsértve, mint ő gondolta.

Aztán arról kezdett gondolkodni, hogy

gödött egy ideig a szerencsétlen szerelmes, akit észrevettek a szomszéd hajósok és gyors kézzel kimentették a csuron vizes legényt s bevitték a rendőrségre.

Itt elmondta lihegve, hogy mi vitte őt a végzetes cselekedetre. Találtak nála »Nárái Antal szerencsétlen szerelmes« aláírással egy levelet, melyben fájdalmas hangon lemond az életről. Nem lehet boldog, hát mit szenvedjen ezen a földön? Volt nála ezenkívül egy arckép, az édes anyjéé és egy kis füzet, melyben mindenféle följegyzést találtak. Ide irogatta be azt is a regényeshajlamu legény, mely szindarabot látta a pécsi színházban.

Május 15-ről kelt levelezőlapot is adott föl Nárái a rendőrségnek, melyben ezeket írja:

»A temetőben öngyilkos lettem. Tettemnek oka a szerencsétlen szerelem. Kérem a rendőrséget, sziveskedjék a hullám felől gondoskodni. Tisztelettel Nárái Antal.«

Az első három szót utóbb kitűrülte és azt írta fölébe: »Tiszába ugrottam a hidon.« Azonkívül beküldte előre a névjegykártyáját is ezzel a fölirással: »Pénzemet bánatomban mind elmulattam.« Amiből kitűnik, hogy az öngyilkos legény borba akarta fojtani a keservét, de nem sikerült neki, mert megkísérelte a gyökeresebb módszert és a hűs Tisza hullámaiban kereste a halált.

Fogvacogva mondotta el ezeket a szerelmes, a ki igen csinos, fekete fiatalember. Panaszkodott, hogy meghűtötte magát a vízben s ezért kórházba szállították az öngyilkosjelöltet.

Pécsett lakó szüleit táviratban értesítette a rendőrség fiuk öngyilkossági kísérletéről.

Hirek.

Pécs, 1899. május 19.

Egy legény, a ki menyasszonyokat gyűjt.

A rácvárosi lányokat ma délelőtt az a nem épen kellemetlen meglepetés érte, hogy sorjában megkérték a kezüket. Örültek is neki, de egyszerre köztudomásra jutott, hogy a lánykérő jelöltek nagyon hasonlítottak egymáshoz. Ebből aztán erős gyanu keletkezett, a gyanu nyomán pedig vizsgálni kezdték a dolgot és kitudták rövidesen: mi ez?

A sok hasonlatos kérő — mind egy és

tulajdonképpen mit talált ő azon a törekeny, babaasszonyon. Addig okoskodott, míg végre is bevallotta magának, hogy tán csak pillanatnyi mámorában ragadta meg a lelkét az a leány. Talán ő nem is szerette, csak vágyódott utánna, mint valami szép, kedves játékszer után.

De most már vége. Ez az asszony az ő felesége. És e a gondolat üzte, zavarta mindig. Tudta, érezte, hogy meg van kötve. Nem lehet többé a régi Tarcsy, ki nem ismert akadályt semmiben. Az a kis fehér szoba, a felesége szobája nagy akadály volt. Annak tisztán kell maradnia.

Kerülni kezdte a felesége szobáját. Felkereste régi barátait. Meg akarta mutatni, hogy őt nem tartják fogva egy babaarcú asszonynak szerető kék szeméi. Ő még mindig a régi.

És igaza volt. Lassan-lassan a régi Tarcsy Ákos lett. Minél többször kerülte el azt a kis fehér szobát, minél többször kereste föl régi barátait, annál jobban s erősebben támadt föl benne a régi Tarcsy. És ezt ő maga is érezte. Lelkében ott élt mindig a felesége képe. Nem tudta kiüzni, kitörölni. Pedig érezte, hogy most már nem szereti.

Az asszony is észrevette férje változását. Eleinte azt hitte, majd csak visszatér újra hozzá. Szerelmes szívével azt hitte, hogy tán nem eléggé szereti ő, hogy az az erős, szenvedélyes ember nagyobb, szenvedélyesebb

ugyanazon deli magyar fickó. Vidékről előkerült sápadt képű, kis hegyes bajuszu fickó — őneki minden órában más lány tetszett meg az utcán és más lány után vetette magát. Ekkor bement a lány után mindig a házba, elébe állt a gazdának és annak módja szerint, pörge selymes kalapját az ujjai között forgatván, mondta a valóságát:

— Gazduram eladó lánya igen tetszik nekem, ahogy a kuton láttam, mindjárt magamnak szántam, ezért nem is sokat forgatom a szót, a kezét kérem a lánynak, oszt négy csengős lovon gyűvök érte.

Efféléket mondott és közben eldicsekedett, hogy ezer pengő van most is utra valónak a baloldalára kötve. A legény csinos, nyalka növés, az arca betegesen sápadt, de mutatós, jómódra valló a külseje egészben. Nem is bántak vele egyik másik helyen elutasítván, mivelhogy nem vették észre, hogy nem »tökéletes« ökelme.

Csak később mondták már, mikor kitudták, hogy ilyenforma lánykérő sorban járja a lányos-házakat, mondták róla:

— Ez vagy bolond, vagy szörnyen be-tyár.

Az előbbi föltevés ellen csupán az szólta, hogy a legény csupán csak a legszebb és legfiatalabb rácvárosi lányok megkérésére vállalkozott. Ha bolond is, jó az izlése. Az bizonyos.

Többek közt egy tekintélyes polgár házában is megjelent a szép lány lábnyomában. Meglátta az utcán a pirosarcu, szép tiszta lányt és odatoppant az apja elé a lakkszárú csizmában és megkérte a lány kezét.

— Adja nekem a szép hajadont — mondta itt is — csöngős négyessel gyűvök érte a házambul.

Hogy 2000 frt duzzadozik a lajblit alatt a derekára kötve, hogy szép föld birtoka van, hogy az édes anyja küldte lánykeresésre, — még ezt is mondta.

A gazda nyájas volt hozzá, mint a többiek és ezt mondta neki:

— Nem való még az én lányom asszonynak, kedves öcsém. Majd később gyűjön érte, ha még kedve lesz. A lány még csak tizenhárom éves. Tökéletes észszel nem járhat ezután még legény házassági szándékkal.

Ekközben beszéltek már a városban is a lánykérésről. Nevettek, hogy mi lesz, ha

szerelmet szomjuhoz. És kezdte férjét még inkább becézgetni. Tarcsy meg annál inkább elhidegült iránta. Neki nem cirogatás kell. Üssék vagy vágják, csak ne cirogassák. Meg is mondta a feleségének.

Az asszony odaült éppen az ölébe, átfonta nyakát s édes, szerelmes hangon szólt hozzá.

— Ugy-e édes Ákos, ma nem mégy el? Itt maradsz a te kicsi feleségednél. Ugy is oly sokat vagyok magam, egyedül.

Volt valami csendes, fájó szemrehányás ezekben a szavakban. A férfi kiérezte ezt. Hirtelen lerázta magáról az asszonyt, felkelt s kissé izgatott hangon, csaknem nyersen szólt az asszonyhoz.

— Ugyan ne cirogasson mindig! Nem vagyok gyerek, hanem férfi, ki ura tetteinek. Nem türom, hogy utasításokat adjon. Megyek, amerre nekem tetszik. Maga asszony, itthonn a helye. De azt nem kívánhatja, hogy én mindig a szoknyáján üljek!

Az asszony tágra nyílt, bámuló szemekkel hallgatta férjét. Lassan megteltek szeméi könnyekkel s a végén már sirva szólt férjéhez.

— Ákos, maga már nem szeret...

Többet nem tudott szólni. Tarcsy egyideig nézte azt a siró, szomorú asszonyt. Aztán elment.

Szobájába érve, odaült az íróasztalához. Valami nagy fáradtságot érzett a lelkében. Végig gondolta mostani életét és arra a fel-

igy lesz. Elviszik valamennyi rácvárosi lányt. Ezt azonban a rendőrség nem engedheti. S mikor jelentették, hogy egy nyalka idegen legény mind összeszedi a lányokat, házról házra járván a kezökért, a rendőrség mindjárt kivonult a veszedelmes kérő ellen.

De már nem találták sehol. Ugy látszik, vagy a rendőröktől ijedt meg, vagy attól, hogy mi lesz vele, ha minden rácvárosi lányt csakugyan el kell vennie feleségül?!

És megugrott.

Holnap, ugy lehet, már a szomszéd vármegyében — gyűjti a menyasszonyokat.

Napirend 1899. május 20-án.

Naptár: szombat, május 20. — Róm. kath.: Bernát. — Prot.: Bernát. — Görög-kel.: (május 8.) Mihály. — Zsidó: S. Nassa. — Nap két 4 óra 21 perckor; nyugszik 7 óra 34 perckor. — Hold két 2 óra 52 perckor délután; nyugszik 1 óra 50 perckor éjjel.

Időjárás. Kilátás a központi meteorologiai intézet jelzése szerint: derült, száraz, meleg idő várható.

— (Nemzeti Szövetség Pécssett.)

Az Országos Nemzeti Szövetség a múlt évben megkereste a város polgármesterét, hogy Pécssett is óhajtana szövetségi fiókot létesíteni s e célból tagok gyűjtésére aláírást nyit. *Majossy* Imre polgármester akkor lelkes hangú felhívást intézett a közönséghez, hogy a Nemzeti Szövetség tagjai legyenek s e felhívás nem is maradt siker nélkül. Olyan tekintélyes számban jelentkeztek a tagok, hogy a szövetségi fiók most már megalakulhat. A megalakulás — mint értesülünk — a jövő hó második felében ünnepélyesen történik meg, a mely célból a Szövetség budapesti központi elnöksége is lejön Pécsre. A Nemzeti Szövetség különben tegnap tartotta Budapesten évi rendes közgyűlését. A közgyűlésen a pécsi szervezőbizottságot *Aidinger* János, orsz. képviselő képviselte.

— (A Pécsi Jótékony Nőegylet estélye.) A »Pécsi Jótékony Nőegylet« fáradhatatlan és ügybuzgó hölgyei ismét kiléptek a nyilvánosság elé, hogy városunk közönségének ismert jószívűségére támaszkodva szaporítsák ama filléreket, melyekkel a szegényeknek könyeit szarítja fel. Holnap este kerül színre a színházban a »Pécsi Jótékony Nőegylet« fedezésére jutott, hogy ez az élet nem neki való. Most már tudta, érezte, hogy nem maradt meg lelkében semmi a régi mámorból. De mit tegyen?

Fájó, erős zokogás hallatszott be hozzá. A felesége sir. És ez a tudat eszébe juttatta neki azt a fogadást, amit ő ennek az asszonynak tett, hogy boldoggá fogja tenni. *Tarcsy* elpirult erre a gondolatra. Ez volt az első ígérete, amit nem tartott meg. De nem is akarja megtartani. Most már késő. Szeretni nem tudja azt az asszonyt, — legfőleg boldondítani. Arra meg nem volt elég hitvány.

Nem talált semmi módot, hogy kimeneküljön ebből a khaoszból. És amit ez az erős, nagy ember nem tudott megtalálni, megtalálta az a kicsi babaasszony. Nem sok kellett hozzá, csak egy ostoba golyó, abból a kicsi revolverből, a mely ott függött az ágya fölött.

Mikor *Tarcsy* meglátta a felesége holttestét, sokáig állt mereven, sápadtan. Aztán lehajolt hozzá, megcsókolta s úgy mormogott valamit.

— Szegény asszony te! Nagyon szeretettél, hogy ezt tetted, a mit nekem kellett volna tennem.

Aztán elment. S azóta nem látta senki többet a régi *Tarcsy*t. Egy csendes, szótalan ember lett belőle, ki csak ritkán mosolygott. És ez a mosoly is olyan volt, mint egy vilámsujtott, kidőlt tölgynek utolsó hajtása. Csak a multról beszél s oly keveset ígér a jövőre.

Deér.

let« javára *Herczeg Ferenc* öt felvonásos színműve. »A dolovai nábob leánya«, melyet *Jungmann Rezső* dr. szentlőrinci pálya orvos kezdeményezésére egy műkedvelői társaság ad elő. A holnapi előadás iránt a közönség körében igen nagy az érdeklődés. A »Pécsi Jótékony Nőegylet« arról is értesíti lapunkat, hogy a jegyek holnap este hat órától a színházban a nappali pénztárnál válthatók.

— (Juniális.) A keresk. ifj. kaszinó június 4-re kitűzött nyári mulatsága igen sikerültnek ígérkezik. A rendezőség ez alkalommal egy igen vonzó és nagyhatású ujitással lép fel, amennyiben a felállítandó nyílt színpadon variété előadásokat rendez. A variété színház terv szerint délután 5 órától esti 8 óráig, tehát 3 órán át fog működni elsőrendű műkedvelők közreműködése mellett félóránként egy-egy előadással és az ez irányban megindított tárgyalások máris kedvező eredménnyel jártak. A mellett, hogy ezen variété előadások a közönségnek állandó szórakozást nyújtanak, gondoskodott a rendezőség arról is, hogy a szünetek alatt az érdeklődés meg ne csappanjon és e célra a 44 ik gyalogezred zenekarát szerződtette, mely az új karmester személyes vezetése mellett délután 3-tól 7-ig fog hangversenyezni. Az esti tánczenét *Farkas Sándor* zenekara szolgáltatja.

— (A majosi jegyző dolga.)

Tegnap számunkban már megírtuk, hogy *Majos* tolnamegyei községben nagymérvű sikkasztást és okirathamisítást követelt el a Pécssett öngyilkossá lett *Schaadt Gyula* községi jegyző. Hírünk kiegészítéseül szegzárdi levelezőnk írja, hogy a sikkasztást már több éven keresztül üzte *Schaadt Gyula* olyformán, hogy jómódu majosiak nevére okiratokat hamisított, a melynek alapján a tolnamegyei árvapénztártól kisebb nagyobb összegeket vett fel és ezt saját költséges uri passziójainak fedezésére fordította. Bő költséke, nagy pazarlása mindenkinek feltűnt ugyan, de senki sem hitte, hogy a jó családból való 35 éves ember sikkasztásra adta fejét. A sikkasztó jegyzőt már 10 évvel ezelőtt Zombán, a hol akkor segédjegyző volt, hűtlen pénzkezelésen kapták, ezt azonban eltussolták, sőt még azzal meg is jutalmazták, hogy a főszolgabíró protezsálására Szálkán jegyzőnek választották. Szálka szegény község lévén, kortes érdemeiért a Bonyhád mellett fekvő gazdag *Majos* községbe segítették, a hol úgy élt, mintha 10—20 ezer forintot jövedelmezett volna a falusi jegyzőség. Rendkívül ügyes ember volt és sikkasztásait ezért tudta oly soká palástolni. Elsikkasztotta a községi alapokat, az állami adópénzt is megkárosította a megyei árvaalapot, melyből hamis okiratokkal vett fel nagy összegeket. A sikkasztás hírére a megyei árvapénztárban is rájöttek, hogy *Schaadt Gyula* az eddig kiderített adatok szerint 12 ezer frtot meghaladó összegig vett fel a majosi gazdák nevére kölcsönöket, melyeket természetesen öncéljaira fordított. A vizsgálat alatt megszökött, illetőleg futni engedték s így jött be Pécsre, a hol aztán agyonlőtte magát.

— (Elő munkálati engedély meghosszabbítása.) A kereskedelemügyi miniszter dr. *Bartha Sándor* budapesti lakosnak a m kir államvasutak Baranya-Szt.-Lőrinc állomásától Szabad-Szt.-Király, Varjas, Velény, Baksa, Egerszeg, Kóros, Rád és Harkány irányában Siklósig vezetendő szabványos nyomtávú, gőzmozdonyu helyi érdekű vasutvonalra hivatali elődje 1898. évi április hó 9-én kelt rendeletével kiadott elő munkálati engedély érvényét a lejáratától számítandó további egy év tartamára meghosszabbította.

— (Ujoncozás eredménye Sásdon.) Mint sásdi levelezőnk írja, a hegyhátai járás székhelyén, Sásdon tegnap ért véget az öt nap óta tartó ujoncozás, melynek eredményeképpen a sorozásra kötelezett kilencszáz ujonc közül 441, tehát körülbelül ötven szá-

zalék bevált. Így hát az eredmény teljesen kielégítő, mi a hegyhátiaknak csak dicséretére válik.

— (Megölte a pálinka.) Tegnap este a siklói-utca végén egy napszámos féle embert találtak részegen a rendőrök. Csak úgy aradt róla a pálinka bűze s úgy feküdt az ut porában, mint egy halott. Mentőkocsira rakták hát s bevitték a kórházba. Ott azonban már csak azt konstatálhatták róla, hogy meg van halva. Megölte a pálinka, melyet — úgy látszik — hosszú idő óta mérték nélkül élvezett már. Hogy kicsoda a pálinkának ez a legújabb áldozata, nem tudják, mert nem idevaló és semmi irást sem találtak nála, a miből kilétére felvilágosítás lenne szerezhető.

— (Utonállás.) Ma reggel a budai-külvárosi régi temető mellett lépegetett be a városfélé *Balogh* Anna, egy öreg, tőpörödött, falusi anyóka, mikor egyszerre elébe ugrott egy csavargó kinézésű, erős, vállas suhanc gyerek és pénzt követelt tőle. Majd átnyalábolta a megrémült asszonyt és vitte befelé a temető elhagyott sűrűségébe. A megtámadt asszony torkaszakadtából kiabált azonban segítségért s a vakmerő utonálló mégis félhetett a felfedezéstől, mert elengedte magától s után mindössze huszonhat krajcárt kitevő pénzt elvette tőle, sietett az utonállás színhelyéről tovább állni. A megtámadott asszony feljelentésére a rendőrség nyomozza a vakmerő utonállót.

— (Pusztulnak a fák.) Az alsó sétatér két-három fájába beleesett a lombféreg, mely az egyes gesztenye fák leveleit egész szita alakúvá rágta már ki. A városi tanács már megtette a szükséges intézkedéseket a férgek elpusztítására. Eme gyors munkának valószínű eredménye, hogy meg lehet gátolni a pusztító féreg tovaterjedését.

— (Az ügynök úr.) Már több ízben volt alkalmunk olvasóinknak olyan ügynökökről referálhatni, akik gazdasági eszközökkel, sorsjegyekkel utazva, a hiszékeny népet alaposan becsapták. Ezek száma — mint értesülünk — most ismét szaporodott egygyel. Körülbelül egy hónappal ezelőtt történt, hogy *Móhos János* herendi lakosnál egy fővárosi ur fordult meg, s ajánlotta, hogy a gazda leányának »gazdag földbirtokos, uri ember« férjet szerez. S melyik atya, pláne ha tapasztalatlan, ne örülne annak, ha leányát »jól« férjhez adhatja? *Móhos János* is kapott az alkalmon, a »fővárosi ur« pedig hamarjában ötven forint előleget kért, azzal a kikötéssel, hogy két hét múlva tartozik a vőlegényt »szállítani«. A gazda odadta neki a pénzt, de azóta elmúlt négy hét is, az ígért vőlegény azonban még sem szállítódott. Ez szeget ütött a gazda fejébe s úgy szűr alatt tudakozódni kezdett, minek eredményeképpen arra a szomorú gondolatra jutott, hogy őt bizony derekasan megcsalták. *Móhos János* most panaszt emelt az ügynök ur ellen, kiről csupán annyit tud, hogy barna bajusza van, szépen fel volt öltözve, arany lánc is lógott a mellényén, no meg valami *Friedmann Bernátnak* hívják. A nevet — dicséretére legyen mondvá — a gazda csupa óvatosságból felírta egy darab papírosra. Az ügynök urat most keresik, jobban mondvá ütök bittel a nyomát.

— (Letartóztatott kuruzsló.) Nem olyan veszedelmes kuruzsló ez, mint a többi, akik könnyelműen, minden tudás nélkül neki állanak embereket gyógyítani, s az ő konyhájukon készült kotyvalékokkal még betegbette teszik a pácienszt. A szóban forgó kuruzslónak mindössze állatokra terjed a praxisa. De az istenadtának olyan szerencsétlen keze

van, hogy minden állat megdöglik a kurájától. Így történt ez a napokban Szilváson is, a hol a vándor állatorvos, Menyhért Jakab ottani gazdálkodó hizóját ölte meg kotyvalékaival. A gazda feljelentést tett a kuruzsló ellen, akit Prohnauer Jánosnak hívnak. A mérgekeverőt letartóztatták, gyógyszerét pedig elkobozták.

— **(Ki sokat markol — keveset kap.)** Régi magyar közmondás ez, mely gyakran igazolást nyer, amint az a napokban Vaiszlón is megtörtént, ahol egy tolvaj a saját kapzsiságának esett áldozatául. Reimer Frigyes, egy foglalkozás nélküli vándorlólegény éjnek idején belopódzott Münster József ottani lakos házába s feltörve az éléskamra ajtaját, abból egy nagyobb csomó élelmiszert ellopott s a holmikát el is vitte. De a tolvaj nem elégedett meg ennyivel, hanem vágyat érzett egy az éléskamrában álló zsák liszt után is. Viszszament tehát, hogy a lisztet is elvigye, amint azonban a zsákot felemelte, feldöntött egy üres zsiros-bödönt, mely nem csekély zajt okozott. A lármára felébredtek a házbéliek és lefűltek a tolvajt. Az élelmiszereket is megtalálták az utszéli árokban. Reimert átadják a bíróságnak.

— **(Gyilkolni akart.)** Az éjjel egyik szigetországi hentes üzlet személyzete között nagy volt az ijedség. Okozta pedig ezt Günther Károly hentes-tanonc, a ki késsel felfegyverkezve tört be társai közé és mindenkit le akart gyilkolni. Alig tudtak előle menekülni s mikor mindenki kifutott a szobából, tovább is üldözte volna őket, ha rá nem zárják az ajtót. Eközben megérkeztek a rendőrök is és a mikor kinyitották a szoba ajtaját, az előbb még vérre szomjazó inas ott horkolt egy ágyon s mellette feküdt a kés, a mivel

ölni akart. Alig tudták felköltetni s ekkor tünt ki, hogy a gyerek sokat talált felönteni a garatra valahol s a részegség tette vérszomjazóvá. Hanem azért mégis bevitték a rendőrségre s ott aludta ki fejéből a mámort.

— **(Garázda vendégek.)** Fürst Samuné szántói lakos korcsmájába betértek Papp Sándor és ifj. Városi Sándor nevű legények. Ott először csendes iddogáltak, később azonban megárthatott nekik az ital, mert a korcsmárosné jobbnak látta nem adni nekik több bort, nehogy még valami kárt tegyenek. A két legény erre megdühösödött, kiment a kocsból és kívülről beverte annak minden ablakát. A károsult korcsmárosné feljelentette őket a bíróságnál s most ott folyik ellenük a vizsgálat.

— **(A lustaság áldozata.)** A »Mátyás király« három renyhéjének példája egy újabb bizonyítékkal ismét gazdagabb, csak hogy ez a lustaság okozta baleset jóval modernebb jellegű. Az történt — ugyanis — hogy három favágó a lothárdi erdőben egy nagyobb fát döntött ki, melyet aztán vállakra véve akartak tovább szállítani. Susula János favágó azonban, ki a faderék elejét vitte, hogy terhe könnyebb legyen, csak gyengén támasztotta vállával a fát, úgy, hogy annak nagyobb súlya társai vállait nyomta. Midőn így haladtak, a faderék lecsuszott Susula válláról, mire annak társai nem lévén elkészülve, a faderékot elejtették s az Susula lábára esve, annak lábfejét eltörte. A súlyosan sérült favágót lakására szállították, ahol most ápolják.

— **(Inségesek.)** Eszékről érkezett ma a pécsi hatósághoz egy átirat, melyben közlik, hogy ott már néhány nap előtt két toprón-

gyos alak járt, kik a felső-magyarországi inségesek (?) javára koldultak, valójában azonban körmönfont csalók. Eszéken már csak akkor tettek jelentést e dologról, midőn a jó madarak már nem voltak a város területén feltalálhatók. Miután nem lehetetlen, hogy a csalók Pécs felé vették útjokat, figyelmeztetjük a közönséget, hogy fel ne üljön a csalók üzelmének s csakis hatóságilag láttamozott gyűjtési engedély, vagy könyvvel ellátott egyéneknek adakozzék.

— **(Régi nóta.)** Tegnap estefelé a felső-puturla-utca végén a járókelők közül egy fiatal parasztleány hirtelen rosszul lett és összerogyott. Az eszméletlen állapotban heverő leányt beszállították a közkórházba, ahol kislült, hogy Gregus Teréznek hívják, cselédleány s hogy szerelmi bánatában gyufaoldatot ivott. A fiatal leány, kit azonnal gyógykezelés alá vettek, most már minden veszélyen túl van s néhány nap múlva el is hagyhatja a kórházat.

— **(Letartóztatott postatiszt.)** A »fokról-fokra« tragédiájának egyik száncsalmára méltó alakját szállították be az elmúlt éjjel tiltott csavargásért a torony alá. Mender Ottónak hívják azt az embert, akinek semmi foglalkozása sincs, s részben koldulásból, részben pedig bérszolgai teendőik végzéséből tartja fenn magát. Semmiféle mestersége nincs, mert valamikor szebb napokat látott, amikor még ur volt, — hivatalnok. Mender Ottó — vallomása szerint — még nyolc évvel ezelőtt postatiszt volt Bécsben, ahol azonban valami »szolgálati mulasztás«-ért elvesztette állását, majd pincér volt Budapesten, ahol annyira elzüllött, hogy teljesen az ivásnak adta magát, s azóta csavarog. Körülmésesen elmondta élettörténetét a rendőrségnél, csupán arról a »szolgálati mulasztásról« nem akart beszélni, mely miatt hivatalát vesztette.

bünhődők módján nehéz kereszt volt vállain s kezén, lábán, két oldalán szent áhitat-sugalt öt szög helyét utánzott forradás. A haj koszoruja töviskoronaként övezte szent fejét. Beszölt ide s kevés vizet kért, hogy megmossa lábait s falatka kis kenyér volt minden óhaja. Legott fürdőbe vittem, hogy szokás szerint ellássam őt s a tonsurát sem tartva tiszteletben mind leborotváltam fején a koronát.

Am a szent zarándok ajka most nehéz átokra nyit: »Átkos gonosz, holtod után a menny, pokol s a tisztító-tűz ércapuja szegény lelkednek zarva lesz. Eladdig rémként itt dörömbölsz e zord falak között, míg valaki önként kéretlenül a kölcsönt nem adja vissza majd neked!«

Ez óra óta egyre fogytam, a velő kiszáradt csontjaimban s merő árnyékká változám. S hogy lelkem elhagyá kifonnyadt testemet, e várba záratott, miként a szent kiszabta rá a büntetést. Hiába vártam itt menekvést a gyötrelmes rablincsből, mely egyre még földhöz kötötte lelkemet, mert mint tudod, a lélek, hogyha már a testet elhagyá, nyugalmanak helyére áhitoz s a szomju vágy az éveket végtelenné változtatja át, míg más elembe tengi lételet.

Öngyötrelmre itt is folytatám gyászos toglalkozásomat.

Óh csakhamar sivár és pusztá lett e vár, hogy itt dörömbölék.

Nagy néha tért e helyre vándor, hogy megnyugodjék itt az éjen át s bár mindenkivel ezt tevém, a mit veled, egyik sem értett engemet, így nem tevém meg azt velem, a mit te megtevé, hogy lelkemet ne tartsa fogva már a szolgaság.

a gonosz játéknak jó arcot mutat és szép csendes, stoicus nyugalommal engedi a hurkot torkára kötni.

Feri megbecsülte a kapott parancsot: a szörzsák lassan emelkedett s Feri hirtelen kiugrott ágyából s elfogalta a neki felajánlott széket. A mily különösnek tűnik föl mi előttünk a határtalan félelemből a vakmerő elszántságba való hirtelen átmenet, ép oly természetesen tudják ezt a tünetet a pszichológiai folyóiratok megmagyarázni.

A kisértő borbély legott kendőt kötött reszkető vendégének álla alá s felfogva a fésűt, ollót, leszedte haját és szakállát. Azután rendje-módja szerint beszappanozta s előbb a szakállát, rá a szemöldökeket, végül a halántékát, fejebuját és nyakszirtjét s ilyen fejét torkától a tarkójáig olyan kopaszra, simára borotválta, akárcsak a koponya.

Midőn a műtétet befejezte, megmosta fejét, szárazra törülte, megadta a módját, befűzte a kis zacskót, biborköpenyébe burkolódzott s visszafelé indult.

A szentelt gyertyák az egész idő alatt ragyogó fényvel égtek s Feri világuknál a tükörben azt vette észre, hogy a borbély őt chinai bálványnyá változtatta.

Szívöl sajnálta most a szép barna fűrtöket, mindazonáltal ismét szabadabban lélezett, a mint észrevette, hogy az áldozattal mindent jóvá tett s hogy a szellemnek rajta nincs többé hatalma.

Valóban úgy is volt. A biborköpenyes — mint jótékor — némán, köszöntés, bucsu nélkül, mintha csak merő ellentéte volna fecsegő mestertársainak, az ajtó felé tartott.

De alig hogy hármát lépett, megállt és szomorú arccal tekintett jól kiszolgált vendége felé s tenyerével

Valószínű, hogy sikasztott, mit az is látszik igazolni, hogy életének legutóbbi három évéről nem tud beszámolni. Mandler Ottót illetőségi helyére Stockerauba szállítják kényszer utlevéllel.

— **(Meglopott halász.) Marton** János, daróci lakos a Dunán hagyta egy éjszákára a csónakát, melyben ott voltak hálói is. Reggelre aztán elemelte valami enyveskező jómadár a hálókat s a meglopott halász sietve jelentette be kárát a hatóságnál. A nyomozás eredményre is vezetett, mert három uj-laskafalui embernél megtalálták az ellopott hálókat. Így a szegény halász ismét hálóihoz, a tolvajok pedig a börtönbe jutottak.

— **(A Nemzeti Kaszinó estélyei.)** Tegnap közöltük a Nemzeti Kaszinó estélyeinek sorrendjét. Ma az igazgatóság arról értesít bennünket, hogy miután a tagok részére külön meghívók nem adatnak ki, a kaszinó tagjait családjaikkal együtt ez uton is tisztelettel meghívja a kaszinó igazgatósága.

— **(A cigányok bűne.)** Fáraó népének két tagja már ismét rossz fát tett a tűzre, minek folytán már megint összeütközésbe kerültek a paragrafusokkal. Ujbánya község határában — ugyanis — letartóztattak tiltott csavargásért két cigánylegényt, kiknél valami tiz darab részben valódi, részben pedig hamisított járlatlevelet találtak. Hogy a járlatlevelek eladott lovakról szólnak-e, vagy pedig a cigányok csak most akarták elkötni hozzájuk a lovakat, azt a megindított vizsgálat fogja kideríteni.

— **(A pécsi kath. kör jótékony-célú hangversenye)** — a mint jeleztük — erkölcsileg fényesen sikerült. Értesülésünk szerint az anyagi siker nem maradt az erköl-

csi mögött, amennyiben *jótékony célra 160 frt jutott.* Felülfizettek: Luiszer Viktorné 6 frt, Ott Márton és fia 5 frt, Hetey Elek, Zsolnay Vilmos 4—4 frt, Cierer József 2 frt, dr. Bodó Aladár, dr. Schick Jácint, Jánosik Béla, Patakylucidus, dr. Hanny Ferenc 1—1 frt, Krum Péter, Ábrahám István, N. N., 40—40 kr., Kovácsics 25 kr.

— **(Monstre bélyeg-hamisítás.)** Amerikában a pennsylvaniai rendőrség észrevette, hogy sok szivaros skatulyán hamis bélyeg van. Az első nyomon tovább kutatva, csakhamar ki is derítették, hogy mindez a hamis bélyeg Jakobs M. Villiam lancasteri William gyárost terheli, a ki oly nagy arányban üzte a bélyeghamisítást, hogy több, mint félmillió forinttal károsította meg az Egyesült-Államok kincstárát. Az esetet ugyancsak botrányossá teszi, hogy a hamisításba előkelő politikusok is bele vannak keverve, ugymint: Jugham volt philadelphiai államügyész, továbbá Newilt alügyész, a kiknek az volt a szerepük, hogy a szivar-skatulyák bélyegeinek felülvizsgálására rendelt hivatalnokokat megvesztegesék, a miért azután a gyárossal osztozkodtak a nyereségen. Immár az egész jeles társaság börtönben, zár alatt van.

— **(A horvát átiratok és a belügyminiszter.)** A horvát-szlavon-dalmát országi kormány többször panaszkodott a belügyminiszternek, hogy a magyar hatóságok horvát nyelven szerkesztett átiratait és megkereséseit elintézetlenül visszaküldték. A belügyminiszter most elrendelte, hogy a magyar hatóságok, az 1877. évi január 31-én 3.199. szám alatt kelt belügyminiszteri körrendelet értelmében, a horvát-szlavon hatóságok horvát nyelvű átiratait és megkereséseit elfogadni és elintézni kötelesek. Az esetleg szükséges fordítás végett a magyar hatóságok a belügyminiszteriumhoz fordulhatnak.

— **(Zsebkendő a ruhaujjban.)**

A most oly divatos szűk ruhák, melyek a zsebeket ügyszólván lehetlenné teszik, Angliában a zsebkendő hordásának új divatját szülték meg, mely előreláthatólag az egész civilizált világon elterjed. Az angol hölgyek a zsebkendőt a ruha ujjában hordják. Az új divat megteremtői — ki hitte volna! — tulajdonképpen katonák voltak, a kiknek nincsen zsebük és kabátjuk ujjába dugják a zsebkendőt. A civilek, már t. i. az angol hölgyek a zsebkendő-hordás új módját tőlük tanulták. A zsebeket a divat száműzte, virágzásuk korszaka letűnt és talán sohasem fog többé visszatérni. Hova teszik az órát? A karperecre függesztik, vagy a derékra fogják feltűzni? No akkor mindjárt sokkal könnyebb dolga lesz a zsebtolvajoknak, kik különben a zsebek letűntével szintén kénytelenek lesznek a nevüket megváltoztatni. Több gondot ad a pénztárca, mert azt se lehet mindig a kézben hordani. Egy angol divatárusnő, hogy a bajon segítsen, már olyan szoknyákat készít, melyekben az aljában van a zseb, a mi egy kicsit kényes dolog, mert nem minden hölgy fogja egyforma gráciával érteni azt, hogy a szoknyaalját hamarjában a kezébe kaparítsa.

— **(Csavargó leányok.)** Az éjjel razziát tartott rendőrségünk a külteleken. Ilyenkor ugyanis minden bokor szállást ad már a csavargóknak s a város alatti szántóföldeken, no meg a temetőben szemelnek ki maguknak ingyen éjjeli szállást. A ma éjjeli razzia ugyan nem járt sok eredménnyel, mert a vásár alkalmából a csavargókat már jó eleve összefogdostatta a rendőrség, de mégis lett eredménye, még pedig az, hogy több ismeretlen illetőségű, hely és munka nélküli leányt fogott össze az őrző, kik közül egy-pár a réteken, a többi a Madarászszoda

végigsimitotta fekete szakállát. Ismételte másodszor is, harmadszor is és még egyszer, ép midőn ki akart fordulni az ajtón.

Ferinek mindezek láttára az a gyanuja támadt, hogy a kísértet talán óhajt valamit és a gyors eszme-kapcsolódás útján arra a gondolatra jött, hátha a szellem ugyanazt a szolgálatot várja tőle, melynek áldásában előbb az őt részesítette.

Mivel úgy látszott, hogy a szellem minden komor tekintete dacára inkább tréfára, mint komolyságra hajlott s vendégével inkább pajzánkodott, sem mint rosszul bánt volna vele, Feri szívéből minden félelem kiköltözött. Próbára adva tehát fejét, intett a kísértetnek, hogy üljön le a székre, melyről ő az előbb felemelkedett.

A kísértet legott engedelmeskedett, ledobta vörös köpenyét, borbély műszereit az asztalra rakta s a székre ült oly módon, mint mikor valaki borotválkozni szándékozik. Ám Feri ugyanabban az eljárásban részesítette őt, melyet a szellem előbb vele szemben követett, az ollóval lecsipkedte szakállát, levágta haját, egész fejét beszappanozta s a kísértet mindezt oly nyugalommal tűrte, akárcsak valami papucshős a fejkötő-uralmat. A kontár borbélylegény átkozott rosszul kormányozta a borotvát, nem hiába, hogy még sohasem volt ily szerszám a kezében s a szakállt ép szőr ellen borotválta, mire a szellem oly különös arcfintorításokat végzett, akárcsak Erasmus majma, mikor gazdája borotválkozását utánozta.

Persze, hogy az avatlan borbélylegénynek elment így a kedve s nem egyszer gondolt arra az elmés mondásra, hogy: suszter maradjon a kaptafájánál. Azonköz-

ben aztán valahogy átesett a majmoláson, a szellemet ép oly kopaszra borotválván, mint a milyen ő maga volt.

Eladdig a szellem és a vándor jelenete némán folyt le s most a cselekmény drámai alakot öltött.

— Idegen, szólt a szellem barátságos arccal, hálát adok neked a jó szolgálatért, a melyben részesítél. Szabaddá tettél régi börtönömből, a mely háromszáz éve, hogy e zord falak közé kötött, a melyre gonosz tettért test-elhagyta lelkem eladdig kárhoztatva volt, míg egy halandó kölcsönképen rajtam el nem végzi azt, mit én egy élten át sok máson végezék.

— Tudd meg, hogy itt e várba' hajdanán egy durva, gőgös úr lakott, ki gúnytárgyul kitett papot, világít egyaránt. Gróf Markos volt neve, nem volt barátja senki se, törvényt, feljebbvalót nem ismert, szemébe' bárki rút önkény, csufos gúny tárgya volt és meggyalázta a vendégszeretnek szent törvényeit.

Vendég hozzá nem tért be úgy, koldus, ki ott alalmazására várt, hogy őt gonosz csíny tárgyaul ne tette volna ki. Én udvari borbélyam voltam, én vivém szerelmi ügyeit és azt tevém, mit ő akart. Nem egy jámbor zarándokot, ki erre ment, jóságosan a várba csaltam, fürdőt készítették neki s midőn azt vélte, hogy nálam itt gondos kezekbe' van, kopasz, simára borotváltam s gúnykacaj között durván küldém ki őt a várkapun. Gróf Markos ablakából nézte ezt s gyönyörködött, mint őt az összegyűlt suhanc-sereg — miként a prófétát — kopasz! kopasz! gúnyszóval illeté. S a gróf kárörvendőn gyönyörködött, oly ördögín kacagva rajt', hogy fogta szinte nagy pohos hasát s szeme bő könybe lábadozott.

Egyszer szent zarándok jött a messze földről; a

táján, kettő pedig a temetőbe vonta meg magát éjjelre. Most a börtönben várják hazatoloncoltatásukat.

— **(Hogy kell hódítani.)** Egy amerikai lap reporterének az a különös ötlete támadt, hogy egy csomó hölgyet, akikről valószínűleg föltette, hogy a szerelem mezején elegendő tapasztalatot szereztek, kikérdezzen, mi a véleményük a házasságról és arról, hogy hogyan kell a hölgyeket meghódítani. Egy kékszemű lányka, aki nem egy férfiszívet tört össze már, azt felelte, hogy az ifjunak, ha azt akarja, hogy sikere legyen, kevéssel a megismerkedés után szerelmet kell vallania, vegye be rohammal a várat, míg tetszik a leánynak, mielőtt még ez beleunt vagy észrevette volna, hogy tökfilkóval van dolga. A hódítás után kitartással kell udvarolnia, szépen simán nyélbe ütni a dolgot és kösse ki, hogy a jegybenjárás ne tartson sokáig, mert a hosszú jegybenjárás a szerelem halála. Egy szőke, szerelmi dolgokban tapasztalt leány azt felelte a hirlapírónak, hogy csak egyféleképpen lehet célt érni: tegye meg a szerelmes ifju ajánlatát imádottjának hirtelen, amikor az a legkevésbé van elkészülve, nem szabad a leánynak időt engedni a gondolkodásra, hanem azt kell követelni tőle, hogy azonnal adja meg a választ vagy soha. »Én magam«, jelentette ki végül a szőke szépség, »csak egy ilyen kategorikus »vagy-vagy« előtt kapitulálnék.« Egy fekete hajú leánynak ez a véleménye: »Ha egy fiatal ember egy leányt örülten szeret és kitartással udvarol neki, okvetlen sikere lesz. Az özvegyemberek nagyon jól tudják ezt és így sohasem vallanak kudarcot.« Ezután elmondta, hogy egy özvegy, aki szíve választottjához ment, letette kalapját és aztán nyugodtan kijelentette, hogy nem megy el addig, míg meg nem hallgatják. És a fiatal leány, ki nem tudott magán segíteni, végre is meghallgatta, csak hogy megszabaduljon tőle. Egy csinos, álmatagszemű leányka ellentétben társnőivel az állítja, hogy az igazi szerelem nem viharos, hanem szelíd. Az udvarló lassan és óvatosan járjon el és ne szabja rövidre a flirt gyönyöreit. Az olyan szerelmesek, kiknek hajlama van arra, hogy egymást megunják, jobb ha ezt még a házasság előtt teszik. Egy általánosan ismert new-yorki szépség kijelentette, hogy ő annak az embernek, aki tetszik neki, akár mennyi időt engedne arra, hogy az »ostromot megkezdje«, de ha megkezdte, akkor folytassa gyorsan és ne gondoljon fegyverszünetre. Mert az apró csatározás a szerelem harcterén nem ér semmit.

— **(A villamvilágítás)** rohamos terjedése, nagy előnyösségénél fogva, a Siemens és Halske cég által létesített számos berendezések fényes sikerénél fogva is vált közzeggyőződésévé hazánkban is, hogy a mesterséges világítások közt a legszebb, legjobb és legjutányosabb a villamvilágítási módszer; ezé az első és a jövő; ennek bizonyítékai, hogy már Magyarországon igen sok városba be van vezetve a villamvilágítás s igen sok helyen most van folyamatban annak létesítése; mert ott, a hol a világítási módszereket alaposan tanulmányozzák, felismerik, hogy a villamvilágítás a legcélszerűbb. A Siemens és Halske cég nemcsak hazánkban rendezett be számos villamvilágítási és erőátviteli telepet, hanem a Keleten is nagy elterjedést biztosított magának; az utóbbi időben Szerbiában létesített számos berendezést, még pedig oly sikerrel, hogy ezek elismerésül I. Sándor szerb király a Siemens és Halske cég nevében, annak budapesti vezetőjét, Wienenkeller Bélát a szent Száva-rend arany keresztjével s Moln Lajos mérnököt pedig ugyanazon rend lovag-keresztjével tüntette ki. Legujabban ismét Uzice város bizta meg a Siemens és Halske céget villamvilágítási és erőátviteli berendezéssel, mely a vizserő kihasználásával, mintegy 20 kilométer távolságról vezetve, a világításon kívül egy most épülő nagy fonó- és szövőgyár gépeinek hajtására is fog szolgálni.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1899. május 19. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = mm. 65.2 (emelkedő.)

Hőmérsék = 17.4 °C

» maximuma: 23.0 °C

» minimuma: 12.9 °C

Párányomás: 10.5 mm.

Relatív nedvesség: 71.

Felhőzet: 6° Alto cummero.

Szélirány s erő: N. E.

Csapadék 24 órai: W. = 2.

Változás nem várható.

Dr. Czirer.

Művészet, irodalom.

○ **Főpróba.** Az a lelkes kis csapat, mely a »Pécsi Jótékony Nőegylet« javára holnap (szombaton) este a »Dolovai nábob leánya« című színművet fogja eljátszani, tegnap este tartotta a színházban diszlet és jelmez főpróbáját. Természetesen, a gyakorlathoz hiven, csupán a férfiszereplők voltak jelmezben s már előre is kijelenthetjük, hogy mindannyian nyalka huszárok. A napi sajtó kritikája nem ismer különbséget vagy elnézést, mert az elv, hogy csak az vállalkozók, ki érzi, hogy azt, amit elvállalt, teljesítheti is s így kritikánkat a tegnapi főpróbáról elfogulatlanul közölhetjük a nagyközönséggel. Nem az előzékenység készlet arra bennünket, hogy a tegnapi főpróba referációját a hölgy szereplőkkel kezdjük, hanem csupán az a tény, hogy a hölgyek azok, kik legtöbb dicséretet, tehát elsőbbséget is érdemelnek. *Szentgyörgyi Irénke* a legsikkesebb *Szentirmayné*, minőt műkedvelő alakítani képes. Nem csekély fáradságot igénylő szerepét annyi bájjal, oly elragadóan kedves és közvetlen természetességgel játssza el, hogy holnapi sikeréhez már előre is gratulálunk. *Vilma* szerepét *Obetkó Gizella* alakítja, kiről már egy ízben megjegyeztük, hogy nem csekély drámai talentum. Ő is kitűnik természetes, gyakorlott játékaival, kitörései nem mesterkélték, az erőltettségnek nyoma sincs játékán, egyszerűval derekasan megfelelt annak a vállalkozásnak, mely — műkedvelőkről lévén szó — óriásinak mondható. *Szilvássy Jenőné* játssza *Domaháznyné* szerepét s valóban minden ízében jól, pontosan s figyelemreméltó közvetlenséggel játssza a »néni« szerepét. A férfiak közül első helyen kell emlitenünk *Szilvássy Jenőt* *Merlin báró* szerepében, ki kitűnően alakítja ezt a nehéz szerepet s dicséretére legyen mondva, mindenben megfelel a szerző intenciójának. *Jungmann Rezső dr.-ról* — ki *Tarján Gidát* játssza — csak keveset mondunk. *Tarján Gida* ő tetőtől-talpig, úgy, ahogy azt *Herczeg Ferenc* megírta, ahogy a szerző ezt az alakot színpadon látni akarta. *Bilitzky* kadét szerepében ennivalóan herceg *Salgó Sándor*, ki annyi kedves rafinériával aknázza ki szerepét, hogy alakítása egyszerűen cukros. *Loránt* szerepét *Liebhart József* játssza s ő róla csak annyit jegyezzük meg, hogy valóban méltó tagja a »*Tarján Bilitzky Loránt*«-féle triásznak. *Szentirmay kapitányt* *Horkay Elemér* jól alakítja. *Miska* — a kutyamosó — szerepében *Wrantsch József* jeleskedett s bátran merjük állítani, hogy műkedvelők között aligha állt még ilyen jóképű huszárgyerek a színpadon, mint ő. Nem lévén azonban rozva tövis nélkül, a tegnapi főpróbát is megzavarta egy kis incidens. Az orvos szerepét — ugyanis — *Zelenszky Károly* vállalta el, mint azt a falragaszok és színlapok hirdették is. A fiatalembernek azonban az utolsó pillanatban jutott eszébe, hogy ő nem szerepel s így a rendezőség kénytelen volt e szerepkört betölteni, mi természetesen nem csekély munkát ad, mert nincs ember, ki néhány órával a főpróba előtt »beugrana«. De mégis akadt — a jótékony célra tekintettel — valaki, ki vállalkozott a lehetetlent lehetővé tenni s ez *Németh Péter* hirlapíró, ki magára vállalta e szerepet. Hogy a tegnapi főpróbán nem tudta még a telórával azelőtt kezébe kapott szerepet eljátszani, az

természetes, azonban holnapra mindenesetre ő is méltó tagja lesz a műkedvelői társaságnak és meg fogja állani helyét. S így *Németh Péter* egyébként nem csekély színvonalú jártaságát tekintve, csak örülhet a Pécsi Jótékony Nőegylet az előnyös változásnak.

○ **Szohner Olga a Magyar Színházban.** Pünkösöd hétfőjén, május 22-én délután, a »*Gyurkovics lányok*« *Herczeg Ferenc* népszerű színművének 56-ik előadásán vendége lesz a budapesti Magyar Színháznak. Mici szerepét *Szohner Olga*, a Somogyi Károly színtársulatának kedvenc tagja, fogja játszani.

Törvénykezés.

§ **Tolvaj cselédleány.** *Schneider Etel* már nem egyszer volt lopásért büntetve és több esetben éjjeli csavargásért a rendőrség kezei közé került, amiért aztán kitiltották a városból. De *Schneider Etelnek* annyira tetszett Pécs városa, hogy visszajött s beállott *Koller Ödön* huszárszázadoshoz cselédnek, a hol azzal kezdte el működését, hogy mindjárt az első napon ellopta urnőjének ötven forint értékű ékszereit. A káros panasza folytán megindították a nyomozást, melynek során sikerült a tolvaj cselédleányt letartoztatni. Ma délelőtt tartotta a pécsi kir. törvényszék ez ügyben a végtárgyalást, s a bizonyítási eljárás után elítélte *Schneider Etelt* hat havi fogságra, melyből három hetet a vizsgálati fogság által kitöltöttnek tekintenek. Az ítélet jogerős.

§ **Gondnokság alá helyezés.** A kaposvári kir. törvényszék *Hrazdina Mária*, öreglaki lakosnőt, elmebaj miatt gondnokság alá helyezte.

TÁVIRATOK.

— **A király utazása.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A király Bruckból Bécsbe érkezett.

— **Tüntetés Dreyfus mellett.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Franciaországban Grenobleban tegnap este 300 tüntető a »*Cercle militaire*« (katonai kör) elé vonult s *Dreyfus* és *Picquart* mellett tüntetett. A tüntetők három katonatisztet kövel megsebesítettek.

— **Egy napi sztrájk.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Párisban a tegnapi sztrájkoló posta-személyzet (levél hordók) ma újra szolgálatba lépett.

— **Mac-Kinley a cárhoz.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Washingtonból *Mac-Kinley* elnök a következő táviratot küldte az orosz cárhoz, kinek születésnapja a hágai békekonferencia megnyitásával egybeesik: »*II. Miklós* őfelségének, a minden oroszok cárijának. Ezen szerencsés napon legbensőbb szerencsekívánataimat küldöm felséged fenkölt, nemeslelkű kezdeményezéséből létrejött hágai békekonferencia megnyitására.«

— **Csávolszky itthon.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) *Csávolszky Lajos*, kinek e hét elején eltűnése hírért költötte egy német lap, ma Budapestre érkezett, hogy ügyeit rendezze.

— **Az özvegy trónörökösne elutazása.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) *Stefánia*, özvegy trónörökösne, ma reggel Budapestről Bécsbe utazott.

Nyilt-tér.

Nyilatkozat a közönség köréből.

Köszönet nyilvánítás Amerikából.

Wilhelm Ferenc gyógyszerész úrnak, Neunkirchenben, Alsó-Ausztria.

New-York, 1898 május 18-án.

Tisztelt úr!

1895. november hó 12-én oly erős köszvény-fájdalmaim támadtak, hogy kénytelen voltam ágyba feküdni. Nyolc hónapot kellett egy helyütt mozdulatlanul töltenem, nem tudtam még egy hüvelyk tavolságot sem elérni, a testem súlya ezen idő letelte után 175 lbs súlyról 130 lbs súlyra lepadt, jelölül azon iszonyu fájdalomnak, melyeket ezen idő alatt ki kellett állanom. Nem mulasztottam el különféle gyógymódok használatát, használtam liniments electric., török fürdőket stb., azonban sem ezek, sem az orvosok által előírt rendelvevények használata után sem éreztem magamat jobban. az utolsó orvosom pénzt sem fogadott el, azon kijelentéssel hegy az eddig kiadott pénz is hiába lett kiadva

Ezen időben találkoztam egy barátommal ki a **Wilhelm-féle antiarthritikus antirheumatikus vértisztító theát**, mint köszvény elleni biztos gyógyszerert ajánlotta.

En elmondtam neki eddigi kísérleteimet és hogy csekély a bizalmam. Azonban, úgy látszik, a sorsnak végzete vett arra, hogy mégis írjak Önnek azon reményben, hogy talán mégis akad oly gyógyszer, mely engem fájdalmaimtól megszabadít. Nem csalódtam, mert meggyőződtem, hogy csakugyan létezik oly megszabadító. Nem vagyok képes leírni azon borzasztó fájdalmakat, melyeket 3 év alatt szenvedtem és most úgy érzem magamat, mint egy ujonnan született gyermek, nem becülöm annyira a világ minden kincseit, mint a **Wilhelm-féle antiarthritikus antirheumatikus vértisztító theát**.

Legyen oly szives és küldjön nekünk mielőbb b. C. O. D. 1 tucat (12) csomagot az Ön antiarthritikus antirheumatikus vértisztító theájából.

Önnek legjobb egészséget és hosszú életet kívánva, maradok kiváló tisztelettel

Gordon József M., 179. orchard st. New-York, az Amerikai egyesült államokban.

☛ Kapható: minden gyógyszertárban. ☛

Hirdetéseket

jutányosan vesz föl

a

„PÉCSI FIGYELŐ“

kiadóhivatala

Pécsett, Mária-utca I.

Kert-megnyitás.

Van szerencsém a tisztelt közönség szives tudomására adni, hogy **Pünkösdvásárnap délután a felső-vámház-utca 16. sz. alatt levő**

volt Burghardt-féle vendéglő árnyas kerthelyiségét megnyitom.

Kellemes kiránduló hely. Hideg- és meleg uzsonna. Jó hegyi borok és kitünő sör.

Számos látogatást kér

tisztelettel

Kovács Antal

vendéglős.

Ugy a hazai, mint a külföldi orvosi tekintélyek is elismerik és hangoztatják, hogy idült (kronikus) betegségek legbiztosabban a természeti eszközökkel gyógyíthatók.

A legelső és legtökéletesebben berendezett intézet, a melyben ezen alapon történik a gyógykezelés:

Dr. Palócz Ignác

v. kórházi orvos, k. egészségügyi tanár, intézete

Budapest, IX., Vámház-körut 7. (augusztus 1-től Kerepesi-nt 10.)

■ Gyógykezelés egész napon át. ■ Rendelés 10—12-ig és 3—5-ig. ■
■ Nőknél női kiszolgálás. ■ Elkülönített osztályok. ■
■ Díjazás hetenként 10—15 frt. ■ Prospectus iugyen. ■

A természeti eszközökkel képesek vagyunk a beteg test életerejét növelni, a benne képződött ártalmas és kóros anyagokat a szervezetből eltávolítani, a szervek normális működését létrehozni és az elgyengült vagy elkényeztetett testet megedzeni, megerősíteni.

Ezért gyógyítható ily módon még a legtöbb idült (kronikus) betegség is.

A tökéletes berendezés, a lelkiismeretes, gondos és egyéni (a beteg természetének megfelelő) gyógykezelés magyarázzák meg ama kitünő eredményeket (a meggyógyultak hiteles írásával bizonyíthatjuk), a melyeket még a legidültebb betegségeknek is, különösen elhízottság, asztma, reuma, ischias, neuralgia, köszvény, gyomor és nemi bajok, vérszegénység, hőr-, ideg- és női betegségek gyógyításánál biztosan elérünk.

Népszerű orvosi tanácsadó:
„Az egészség megővése és a betegségek gyógyítása.”
Írta: dr. Palócz Ignác. — Kapható a szerzőnél. — Ára 3 korona.

Hirdetmény.

Vagyonbukott **Waltz József** somogyi bej. cég csődválasztmányának határozata alapján ezennel közhírré teszem. miszerint a tömeghez tartozó és a csődleltárban 84—88; 90—452. és 458—1481. tételszámok alatt felvett és összesen **2302 frt 87 kr**ra becsült különféle **fűszerek, szeszes italok, olajneműek, festékek, vasárak, posztó és szövetárak, kész ruhák, pamut, csipke és szallagárak, játékszerek és bolti fölszerelésekből álló ingóságok zárt ajánlati tárgyalás- és ezt követőleg a zárt ajánlatot tevő felekkel czélszerűség esetén még megtartható szűkebb szóbeli ajánlati tárgyalás útján készpénzfizetés mellett el fognak adatni.**

Fölhivom ennél fogva a venni szándékozókat, miszerint zárt ajánlataikat a főt kitett becsérték 10%-a, vagyis **230 frt 28 kr. bánatpénz** bemellékelése mellett **nálam (Pécsett, János-utca 3. sz. a.) — 1899. évi május hó 23-ik napjának déli 12 órájáig** nyujtsák be, mert később érkező ajánlatok figyelembe vételüni nem fognak.

Az ajánlati uton eladás alá kerülő ingóságok leltára nálam a szokásos hivatalos órákban bármikor betekinthező; — maguk a tárgyak pedig: **f. évi május 20-án délután 2 órától 6 óráig Somogy községben** — közbenjöttöm mellett — megtekinthetők.

A választmány főntartja magának a jogot a beérkező ajánlatok közül szabadon választani, esetleg azokat mind visszautasítani.

Kinek ajánlatát a választmány elfogadja, köteles a tárgyakat az értesítés vételétől számított **48 óra alatt átvenni s a vételért azonnal készpénzben nálam lefizetni**; ellenesetben bánatpénzét elveszti s a főt elősorolt ingók kárára és veszélyére új eladásra becsájtatnak.

A beérkezett ajánlatok fölött a választmány **f. évi május hó 23-án délután 3 órakor** fog alulírt tömeggondnok lakásán megtartandó választmányi ülésen határozni; mely után azoknak, kiknek ajánlata el nem fogadtatott, bánatpénze azonnal vissza fog adatni.

A választmány sem a leltár helyessége, sem pedig az áruk mennyisége és minőségeért semminemű felelősséget nem vállal.

A bélyeg- és jogilleték vevő által viselendő.

A mennyiben vevő a bolthelyiséget és raktárt az átvételre kitűzött időn túl is használni akarja, ennek további bérletére a csődválasztmány nyal szerződni köteles.

Kelt Pécsett, 1899. május 5-én.

Dr. Áronffy Rókus

ügyvéd, mint vb. Waltz József csődtömeggondnoka.